సునీత

పి.ప్రభాకరరావు

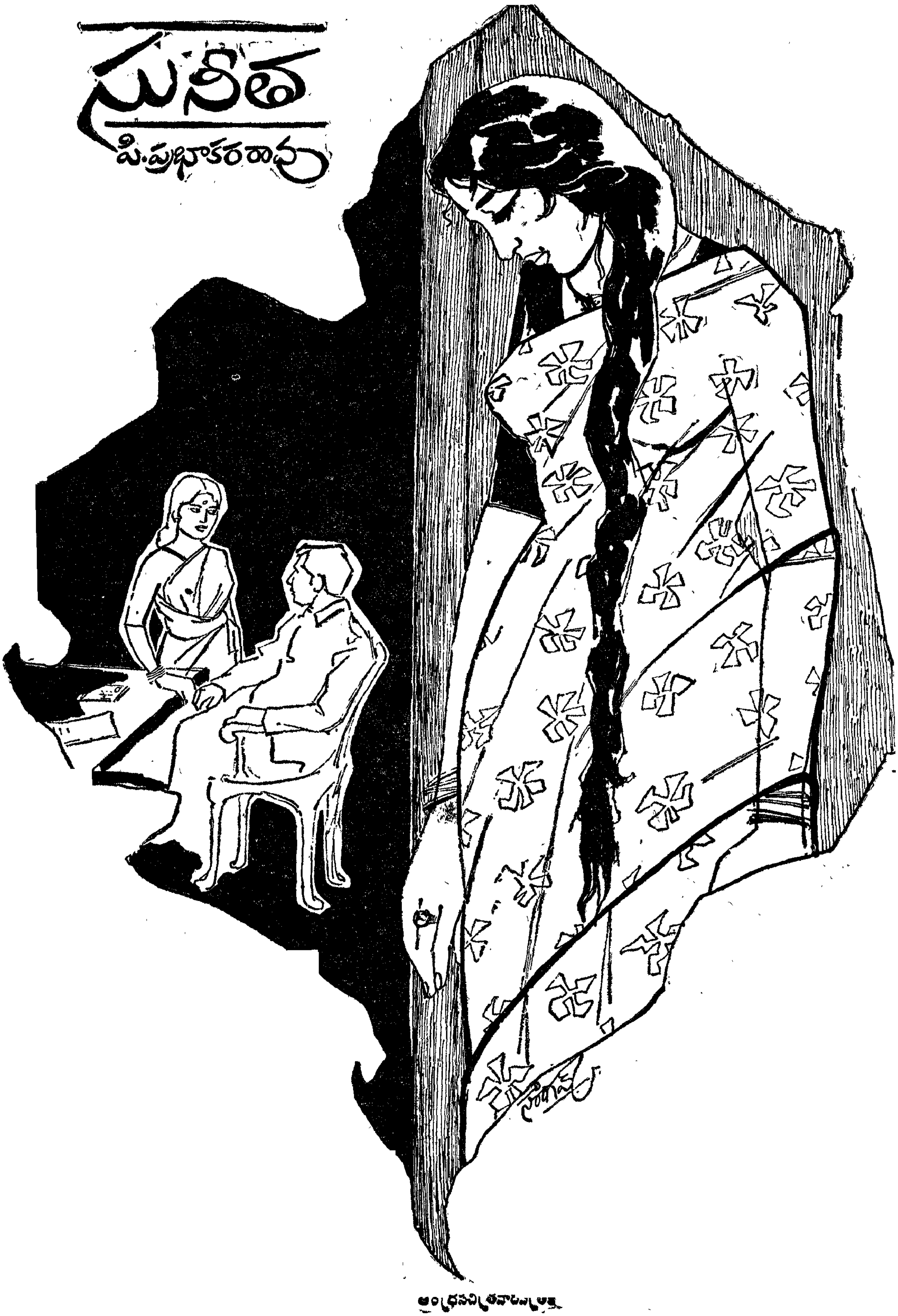

ఆంధ్రసచిత్రవారపత్రిక

"రఘుకి విదేశం వెళ్ళేందుకు స్కాలర్‌షిప్పొచ్చిందట" ఉత్తరం మడిచి టేబుల్ మీద పడేస్తూ చెప్పారు అనంతయ్యగారు.

"అయితే ఇహనేం; అతను ఫారిన్ వెళ్ళేందుకుముందే పిల్లనిచ్చి పెళ్ళి కూడా అయిందనిపిస్తేసరి" అంది భార్య.

"అంతే. ఎలాగయినా ఈ లోపలే చేసెయ్యాలి" తేలికగా అనడానికి ప్రయత్నిస్తున్నా, ఆ మాటల్లో దిగులు లేకపోలేదు.

తలుపు చాటున నుంచోని సంభాషణంతా వింటూనే ఉంది సునీత.

సునీతకు తెలుసు తల్లీ, తండ్రీ అలా ఎందుకు మాట్లాడతారో! అసలే డబ్బులేని కుటుంబం. మరి పెద్దదైనఆడపిల్ల పెళ్ళవకుండాఉంటే తల్లిదండ్రులకి ఎలా ఉంటుంది? రఘు తన బావ. బాగా చదువుకున్నవాడు. ఆస్తిపాస్తులేం లేవు కాని చక్కటి ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నాడు. ఎలాగయినా ఈ పెళ్ళి జరిపించాలని నాన్న తాపత్రయం.

అందుకే బావ ఎమ్. ఎస్ సి. అయినప్పటి నుంచీ నాన్న ఈ విషయం వ్రాస్తూనే ఉన్నారు. బావ ఉద్దేశ మేమిటో తెలియదు. అత్తయ్య అసలు ఈ విషయమై ఒక్కమాట మాట్లాడదు. ఇప్పుడప్పుడే పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదంటాడు బావ. బహుశా తనని పెళ్ళి చేసుకోవడం ఇష్టం లేదేమో. అవునుమరి. డబ్బులేనివాళ్ళం. అతను బాగా చదువుకున్నవాడు. చటుక్కున ఓ శుభముహూర్తాన 'నేను మా కాలేజీ లో ఫలానా అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఆమెని తప్ప మరెవరిని చేసుకోను. నన్ను క్షమించవలసింది' అని ఉత్తరమ్ముక్క పడేస్తే అతన్నెవరేం అనగల్రు? అలా ఏమయినా అవుతుందేమోనని నాన్నకీ, అమ్మకీ దిగులు. అందుకే, ఆ మనస్సులోని భయాన్ని అణిచి వేసుకోడానికే బంధువులందరి దగ్గిరా ఈ మేనరికం గురించి వీలయినంత హుందాగా చెప్తూంటారు. ఒకటికి పదిమాట్లు 'రఘు చాలా బుద్ధిమంతుడు. తెలివయినవాడు. ఇంతకీ సునీత అదృష్టం.' అని అంటూ, అనుకుంటూ ఉంటారు. పాపం! ఆడపిల్లల తల్లి దండ్రుల కెంత ఆవేదన!

ఆలోచనలతో నిండిపోయిన సునీత అమ్మ పిలుపుకి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

* * *

అనుకున్నంతా అయింది. 'బెంగుళూర్‌లో తనతోటే కలిసి రిసెర్చి చేసిన అమ్మాయిని వాడు ప్రేమించినట్లూ, తను ఎంత చెప్పినా వినక ఆమెనే చేసుకుంటున్నాడనీ, ఇలా అవుతుందని అనుకోలేదనీ, పెళ్ళికి వచ్చి వధూవరులని తప్పక ఆశీర్వదించమనీ, విచారం ఒలకబోస్తూ ఉత్తరం వ్రాసింది అత్తయ్య.

నాన్న కోపానికీ, దిగులుకీ, ఆవేదనలకీ అంతు లేదు.

"వెధవ ప్రేమించాడట. ప్రేమ. ఇన్నాళ్ళూ చెప్పలేకపోయాడు. పెళ్ళి కెదిగిన కూతుర్ని, వీడి కోసమని ఏ సంబంధం చూడలేదుకదా. మర్యాద లేని మనుషులు. ఛీ! ఛీ!"

తండ్రికోసం చూస్తూంటే సునీతకు ఆపుకోలేని దుఃఖం! కాని ఏం లాభం. పేదవారికోపం పెదవికి చేటు!

"వీడి తాతలాంటి సంబంధం తెస్తాను. ఆ పెళ్ళికి మనం వెళ్ళనేవద్దు."

వెళ్ళకపోతే ఎవరికి బాధ! రావద్దనే వాళ్ళ కోరిక కూడా!!

మూడు నాలుగు రోజులదాకా విషాదం రాజ్యం చేసింది ఆ యింట. సునీత చాలా విచారించింది. బావమీద చాలాకోపం వచ్చింది. ప్రేమాలేదూ గీమాలేదు. అంతా అబద్ధం. అసలు వాళ్ళు బాగా డబ్బున్నవాళ్ళయి ఉంటారు. ఛీ డబ్బుకి తప్ప ఈ ప్రపంచంలో ఇంక దేనికీ విలువలేదుకదా....... బహుశా బావది తప్పు కాదేమో. అతని పరిస్థితులలో ఎవరయినా అంతే చేసి ఉండేవారేమో. ఎంత బంధువులయినా పరమ దరిద్రాన్ని పెళ్ళాడి ఏం లాభం!

ఒక్క వెర్రి నవ్వు నవ్వుకుంది సునీత.

* * *

జరిగిన కథంతా కళ్ళకు కట్టినట్టు అవుపిస్తోంది. ఇప్పుడు సునీత అనంతయ్యగారి కూతురు మాత్రమేకాదు. ఎనభై రూపాయలు నెలకి తెచ్చుకుంటూన్న విశ్వనాథం భార్య కూడా. ఈ పాత కథంతా ఇప్పుడు జ్ఞాపకం రావడానికి కారణం—

మధ్యాహ్నం భోజనం చేస్తూ అడిగాడు భర్త.

"పి. రఘునాథరావుగారని నీకు ఒక బావగారు ఉన్నారుకదు"

"అవును" అని తల వూపి, 'ఏం' అన్నట్లు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"ఆయన అమెరికా వెళ్ళారుకదూ?"

"అవునలావుంది ఎందుకీ గొడవంతా? అసలు సంగతేమిటో చెప్పరాదా!"

"నాకు తెలుసులే" అని మర చెంబుతో మంచి నీళ్ళు నోట్లో పోసుకుని—ఇదొక సస్పెన్సు— "ఆయన ఇప్పుడు మా ఫ్యాకరీ మేనేజరుగా ఎప్పాయింట్ అయ్యారు" అంటూ భళ్ళున నవ్వాడు.

సునీత గుండె ఆగినట్లయింది.

"చాలా మంచి మనిషిసుమా! నేను ఇలా అని తెలిసి ఎంత ఇదయ్యాడనుకున్నావ్?" త్రేవున తేనుస్తూ, సంతోషంగా వళ్ళు త్రిప్పుకుంటూ చెప్తాడు ఏది చెప్పినా.

"ఏదో ఆయన తలుచుకున్నాడా నాకు ప్రమోషన్ ఇట్టే వస్తుంది. అన్నట్లు చెప్పడం మరిచానేవ్. రేపు నిన్ను తీసుక్కుని వాళ్ళింటికి రమ్మన మన్నారేవ్" పాంటూ, చొక్కా తొడుక్కుని ఆదరా బాదరాగా ఆఫీసుకి పోయాడు.

చాపమీద పడుక్కున్న సునీతకి గతమంతా జ్ఞప్తికి వస్తోంది.

వెళ్ళగలదా రేపు తన బావ ఇంటికి? ఎలా వెళ్తుంది? ఇప్పటికి కూడా నాన్న ఆ విషయం తలచుకొని ఎంత బాధ పడతారో!

ఎంత వెళ్ళనన్నా భర్త బలవంతంవల్ల బయలుదేరక తప్పలేదు. అది కాకుండా వాళ్ళ సంసారం ఎలా ఉందో చూడాలన్న కోరిక కూడా మనసులో లేకపోలేదు. రోడ్డమ్మట నడుస్తున్నారు. చిన్న వాణ్ణి ఎత్తుకుని తనూ, పెద్ద పిల్లని నడిపిస్తూ ఆయనా.

ఇంక ఆలోచనలు. పత్రికలలో, కథల్లో ఎలా రాస్తారో! ఎంత బాగా రాస్తారో: తను అక్కడికి వెళ్ళగానే బావ ఆప్యాయంగా పలకరిస్తాడు. భార్యని పరిచయం చేస్తాడు. ఆవిడ పరమ అనాకారి. ధుమలాడుతూ ఉంటుంది మొహం. ఆవిడని చూసి తను మెత్తగా నవ్వుతుంది. రఘు సిగ్గుతో తల వంచుకుంటాడు. తన పిల్లల్ని చూసి రఘు సంతోష పడతాడు.

ఇల్లంతా చూపిస్తూ తోటలో కాస్త ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు,

"సునీ! జీవితంలో ఎంత తప్పు చేశానో ఇప్పుడు తెలుస్తోంది. కేవలం డబ్బుకి ఆశపడి నా జీవితం నరకం చేసుకున్నాను. నీకు తీరని అన్యాయం చేశాను. అందుకే అనుభవిస్తున్నాను." అంటాడు.

తను మృదువుగా "పోనీలే బావా. జరిగిందేదో జరిగింది. ఇప్పుడెందుకవన్నీ" అంటుంది.

అతను కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండగా అస్పష్టంగా "నువ్వు దేవతవి సునీ" అంటాడు.

చిన్న పిల్లా డెందుకో ఏడుస్తూంటే ఉలిక్కిపడి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది.

"ఇంకా ఎంత దూరమండీ ఇల్లు" భర్తని ప్రశ్నించింది.

"అబ్బే ఇంకా ఎక్కడా" ఓ అర మైలు నడవాలి అంటూ నడక సాగించాడు.

మళ్ళీ ఆలోచనలు. రఘు తన భార్యని చూపించి పరిచయం చేయబోతాడు. ఆమె మరెవరో కాదు తన బాల్య స్నేహితురాలు. ఆనందంతో నువ్వా అని అరుస్తుంది. ఇద్దరూ కావలించుకుంటారు. వాళ్ళు స్నేహితులని తెలిసి రఘు ఆశ్చర్య పడతాడు. చిన్ననాటి ముచ్చట్లతో ఆనందంగా గడిచి పోతుంది. ఆ సాయంకాలం.

సునీత

"ఇంటికెళ్లద్దు. ఇక్కడే ఉండి పోమ్మని బతి వంతం చేస్తారు" వాళ్లిద్దరూ.

"తను మరెప్పుడయినా వస్తామని" చెప్పి వచ్చేస్తారు.

"అదేమిటా పరధ్యానం. ఇటువైపు సందు తిరగాలి" భర్త హెచ్చరికతో తృళ్లి పడింది.

"ఇదే ఇల్లు. పద అలా చూస్తావేం".

అందమైన భవంతి అది. చుట్టూ చక్కటి పూలమొక్కలతో కళకళలాడే తోట. చాలా నవ నాగరికంగా ఉన్న భవంతి.

కాలింగ్ బెల్ నొక్కగానే నౌకరు తలుపు తీశాడు. రఘుని పిల్చుకొని వచ్చాడు.

"హల్లో నువ్వా విశ్వనాథం. సునీతా వచ్చావా రండి రండి" ముత్యాల పలువరసలోంచి రత్నాలు రాలిపోతాయేమోనని భయపడుతున్నట్లు మాట్లాడ తాడు.

"నీరజా ఎవరో వచ్చారు చూద్దుగాని వేగిరంరా"

పిలుపు వినగానే నాజూకుగా నడుస్తూ తియ్యగా నవ్వుతూ వచ్చిందొకావిడ. ఆమె అనాకారి కాదు! ఎంతో అందగా ఉంది (తనకన్నా కూడా!!) బాల్య స్నేహితురాలు కానే కాదు.

పరిచయాలు అయ్యాక కుర్చీల పై కూర్చుని మాట్లాడుకో సాగారు. వాళ్లిద్దరూ మర్యాద నటిస్తూ మాట్లాడడమూ, చెప్పాలని కాక పోయినా ఏదో సందర్భ వశాత్తు చెప్పినట్లు తమ గొప్పతనాన్ని చెప్పడమూ, వాళ్లిద్దరూ నవ్వుతూ కళ్లతో మాట్లాడుకోవడం. సునీతకి ముళ్లమీద కూచున్నట్లుంది.

తాగడానికి కూల్ డ్రింక్స్ ఇచ్చారు. చిన్నవాడు తాగుతూ మధ్యలో గ్లాసు పడేశాడు. పళ్ల రసం ఒలికి పోయింది.

"అయ్యొయ్యో. కార్పెట్ పాడయి పోయిందే. కాశ్మీరునుంచి నూటయాభయి రూపాయలు పోసి తెప్పించినది" అని అతను ఆ కార్పెట్ ఖరీదు తెలియ జేశాడు.

"పోనీలెండి. చిన్న పిల్లాడు. అలవాటులేదేమో. ఒలికి పోయింది. వెధవది మరోటి కొనుక్కో లేమా!" అంటు ఆమె తమ గొప్ప తనాన్ని ప్రకటన చేసింది.

సునీతకి తల కొట్టేసినట్లయింది.

పెద్ద పిల్ల డ్రింక్ అయి పోయాక కూడా పీలుస్తోంది.

అప్పుడు ఆవిడ నవ్వుతూ— అందాల రాజ కుమారి ఆటవికుడయిన అనాగరికుణ్ని చూసి నట్లు నవ్వుతూ "ఇంక అందులోంచి రసం రాదమ్మా పాపా! అక్కడ పెట్టేయ్" అంది.

సునీతకి ఒక్కపెట్టున భూకంపం వచ్చి తను అందులో మరణిస్తే బాగుండుననిపించింది.

ఇదిలా ఉండగా భర్త గొడవ అతనిదీ. వచ్చిన దగ్గిరనుండీ ప్రమోషన్... ప్రమోషన్... ఆఫీసులో తనెంతో కష్టపడి పని చేస్తున్నానంటాడు. అందరూ సోమరిపోతులు. తనొక్కడే అందరి పని చేసుకొస్తున్నానంటాడు. ఎలాగయినా ఈ ప్రమోషన్ ఇప్పించక తప్పదంటాడు. ప్రతిమాలుతాడు.

రఘు గమ్మత్తుగా నవ్వి, సునీత వంక చూస్తూ ఓడిపోయి బందిగా నిలుచున్న శత్రు రాజువంక గెలిచిన రాజు చూసినట్లు చూసి "చూద్దాం లెండి. స్కూలు ఫైనలు పాసవని వాళ్లకి ప్రమోషన్ ఇవ్వకూడదని స్ట్రిక్టు ఆర్డర్సు. అయినా ట్రై చేస్తాలెండి."

తన భర్త స్కూలు ఫైనలు అయినా పేసవలేదని ఎగతాళి చేయడమా ఇది!!

అప్పటికేనా ఆపేయడే ఈయనగారు గొడవ. ఈ ఒక్క సహాయం చేస్తే చాలంటాడు. దీనంగా మాట్లాడతాడు. తమ దరిద్రం గురించి ఏకరువు పెడతాడు.

"ఇంటికెళ్లి భర్తని చెడామడా ఎలా తిట్టె య్యాలో ఆలోచిస్తోంది సునీత.

ఆఖరికి కబుర్లయ్యాక వెళ్తామని లేచి గుమ్మం దగ్గిర కొచ్చేసరికి—అమ్మో ఆ సంఘటన జన్మలో మరిచి పోలేదు తను.

విశ్వనాథం జోళ్లు కనబడలేదు.

ఆవిడ నౌకరుని పిలిచి 'ఏవిరా ఈ బాబుగారి జోళ్లు' అని గదమాయించింది.

వాడు "ఆ జోళ్లా అమ్మా! కుక్కేదో వీధిలోంచి పాడయిపోయిన జోళ్లుతెచ్చి ఈడ పడేసిందని అలు తీసి పారేశినానండీ!" అన్నాడు.

సునీత మొహంలో నెత్తురు చుక్క లేదు!

కాస్తోకూస్తో నవ్వుతున్న విశ్వనాథం మొహం కూడా ఒక్కసారి నల్లగా మాడి పోయింది.

రఘు భార్య మాత్రం చెయ్యరాని తప్పు చేసిన దానిలా బాగా దెబ్బతిన్నట్టుగా మొహం అభినయించ సాగింది.

రఘు పెదవులమీద కనీ కనబడని చిరునవ్వు!! అది ఈతరాని వాడు నదిలో కొట్టుకపోతోంటే నది ఒడ్డున కూచున్న ఈత వచ్చినవాడు నవ్వే నవ్వు! తిండిలేక బీదవాడు ఆశతో నిండిన కళ్లతో చూస్తూంటే నాజూకుగా బిస్కట్లు నోట్లో పడేసుకొనే వాడి నవ్వు!! ★

"తండ్రి : ఏరా ! మూడు నెలలనుంచి సైకిల్ నేర్చుకుంటున్నావు వచ్చిందట్రా ?"

కొడుకు : ఇప్పుడే నాన్న ముగ్గురికి చేతులు విరగ గొట్టాను. వాళ్ళు మన ఇంటికి వచ్చి సైకిల్ ఎంత బాగా నేర్చుకున్నానో చెప్తామన్నారు నీతో!